

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HEY , PA !

Toneelspel in twee bedrijven

door

KAREL DE WAELE

Met dank aan Jan en Jozef en aan al de anderen
die hun levensmoed in dit toneel gepompt hebben.

Voor An.

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1988

(N° 1686)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1988 Toneelfonds J. Janssens / Karel de Waele

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mag ik eerst eens iets zeggen ?

Toen ik drie jaar geleden het scenario schreef voor dit toneel, had zelfs de donkerste pessimist mij nooit kunnen overtuigen van het feit dat het script pas na dikke 30 maanden het daglicht zou zien.

Immers : dit stuk draait rond de problematiek van de anders-validen, en die ken ik (dàcht ik), die voel ik aan (dàcht ik), die begrijp ik (dàcht ik).

Veerle bracht mij, in verband met deze materie, het toneelstuk van Alice Toen : " 't Loopt mank, 't zit scheef, het kan niet door de beugel". Ik las het stuk niet. Wie weet zou het mijn muze niet op stang jagen ?! Veerle bracht mij ook in contact met Jan. Een gehandicapte in een rolstoel. Jan zal het misschien zelf niet begrijpen, maar hij speelde bij mij thuis een toneelstuk in drie bedrijven, die ik stuk voor stuk kan beschrijven, maar waarvan ik u enkel de essentie weergeef :

1ste bedrijf : Jan parkeert zijn wagen aan de overkant van de straat (dank u, Odette, voor de parking !) en zegt mij "dat hij er zelf wel zal geraken" .

2de bedrijf : Jan vertelt mij in niet méér woorden dan nodig zijn de problematiek van de gehandicapten. Problematiek die ik TOTAAL ANDERS geënceneerd had !

3de bedrijf : Jan verlaat mijn huis en laat mij achter met een verscheurd zelfvertrouwen én met een gescheurd scenario ! (Let wel : IK scheurde !)

Hoe dan ook - en dat beseft Jan wellicht wél - begon ik over deze mensen NA TE DENKEN. Hoe onmogelijk het ook is : ik probeerde mij een stukje "te laten vervellen". Het lukte niet ! Ik schreef wat anders tussendoor, om de gemoederen (ik bedoel : die van mij en de muze) te bedaren.

Eind '86 - ik had toen al zo vaak persoonlijk contact gehad met "het medium" van dit toneelstuk - kwam plots weer een nieuwe wind aanwaaien. Nieuw voor mij, maar o zo tergend alledaags, voor hen die er dagelijks mee te kampen hebben. Wat Jan mij in mijn filosofie-soep deed, werd alsmáar duidelijker : een gehandicapte wenst geen "te-huis" (zelfs al is dat een luxe-restaurant) ; een gehandicapte wenst een "huis" en liefst een "thuis".

Het Fatum heeft me echter niet totaal in de steek gelaten. Want toen het script zijn eindpunt bereikte, kreeg ik in de studio, ter gelegenheid van een praatje op Radio Apollo , een zekere Jozef op bezoek. Net als Jan, wist Jozef de klemtonen te leggen in verband met minder-validen. Klemtonen, die ik pas enkele, enkele weken onder de knie had. Daarenboven sprak Jozef met zo'n optimisme, dat ik vond dat dit stuk geen beek mocht worden, waarlangs tranen vloeien van geveinsd medelijden.

Hetzelfde Fatum (vertaal dit a.u.b. niet door "noodlot") bracht op 4 februari ook een schitterend artikel van Tilly Stuckens in een Vlaams dagblad. Op mijn vraag, kreeg ik van de hoofdredakteur, de heer Lode Bostoën, dan ook het recht tot publicatie ervan. Mijn dank !

Mocht u - "after all" - tòch nog aanstoot nemen aan "Hey, pa", dan ben ik de eerste om dit te begrijpen. Bij mij kwam het ook niet in één keer !

Karel De Waele

PERSONAGES.

Willy Rommen

Griet, zijn vrouw

Ilse, hun dochter

Jo, de vrijer van Ilse

Bert, buurman

Dora, zijn vrouw

Tieneke, verpleegster

Verslijcken, fraudeur

De Roover, taverne-uitbater

Félicienne, godvruchtig kwezelke

EERSTE BEDRIJF.

DECOR : Gedeelte van de veranda en aangrenzende woonruimte van het gezin Willy Rommen - Griet Vermellen. Links over de ganse diepte van het tooneel : veranda-ruimte, aangegeven door kleine houten ramen in wafelvorm. Op deze vensterbanken staan bloembakken. Wie links opkomt, moet dus eerste vooraan deze "corridor" passeren en er achteraan uit te voorschijn komen. De voordeur is rechts achteraan. De living is als volgt ingericht : wanden achteraan versierd met schilderijen ; langs de rechterwand : kasten en een suggestieve "open haard". In het midden : salonmeubelen. Op de kasten en in de hoeken : een stereo-installatie. Achteraan rechts is er nog een deur, leidend naar de overige delen van het huis.

(Als het doek opengaat, zit Willy in een zetel zijn papieren in te kijken, gezicht naar het publiek. De klassieke stereo-muziek is met moeite hoorbaar. Op zeker ogenblik hoort men Ilse achter de coulissen roepen)

Ilse : Pa ! Hey, Paaaa !

Willy : (mompelend) Ja.

Ilse : Pa ! Zeg, hey ... Pa !!

Willy : (gestoord) Ja.

Ilse : Pa ! Zeg hey, pa, waar zit jij nu ?

Willy : (ijzig) Hier. In de zetel. Met mijn papieren ...

Ilse : Paaa !! (verschijnt nu van links ; ze is in tenniskledij en heeft een sporttas met tennisracket in de hand) Ha, hier ben je, Pa !

Willy : (zonder omzien ; Ilse komt niet in zijn zicht) Wie had dit gedacht !

Ilse : Zeg, pa, vind je het goed dat ik ga tennissen ? (begint aan tuner te prutsen)

Willy : Maar ja, meisje. Als je dat met ma geregeld hebt ...

Ilse : (zoekt andere zender op tuner) Wel ... 't Is te zeggen, pa ...

Ik wil graag gaan tennissen met Jo ... (heeft popzender gevonden en zet die nu luider)

Willy : Als dat lawaai wat minder wordt, zal ik ook wat zeggen !

Ilse : Wat zeg je, pa ?

Willy : (kelend) Zet dat kraam stil !

Ilse : (zet radio af) Zeg dat dan, hee pa ! Wel ... is 't goed ?

Willy : (bemerkt nu korte tennisrok van Ilse) Zeg, zei jij iets over tennissen ?

Ilse : Natuurlijk, pa ! (Met demonstratie) Kijk, zo : forehand, backhand, smash !

Willy : O ja ... "smash" ... ZO dus ?

Ilse : Hoe "zo" ?

Willy : Zo gaat men tegenwoordig dus tennissen ? (Van links komt Griet op, die met een gietertje de bloemen in de veranda water geeft en dus langzaam naar de ingang wandelt) In onze tijd was dat met een lange witte broek aan !

Ilse : Ja, de mannen ! Maar de vrouwen ??

Willy : Mens, ik weet het niet ! Voor mijn part in hun slaapkleed, maar niet in hun blote kont zoals jij !

Ilse : Maar pa ! Wij zijn dat gewoon ! Jo vindt dat ook normaal ...

Willy : Ach ja : Jo. Wat zei jij daarnet van "Jo" ?

Ilse : (op de zenuwen) Om met Jo te gaan tennissen, pa !

Willy : Jamaar. "Jo" : wat is dat ? Jo ... Dat is weer zo'n uitvinding ! Is dat "Johanna", of is dat "Joris", of is dat "Josephine" of is dat "Johan" ? Of is dat weer zo'n nieuw geval van de witte produkten ?

Ilse : (onbeschoft) Och toe, je wil mij weer niet verstaan !!

Willy : (begint zich op te winden) Wat zeg jij ?!!

Ilse : Dat je mij weer niet wil verstaan, omdat je weer in je bol zit met je gehandicapten !

Griet : (bang, verzoenend) Ilse toch !!

Willy : Ach zo ! Ik versta je niet ! Zo, ik versta je niet ! Maar toen je zes maanden was, ja ZES maanden ... Toen we dachten dat we je kwijt waren met 41 graden koorts ... (steeds woedender, emotioneler) ... Toen we je beurtelings in een warm en een koud bad moesten onderdompelen ... En toen je in het ziekenhuis was, ... en dan eindelijk weer naar huis mocht ... : DAN hoorden wij 's nachts het minste kikje van jou ! Zelfs aan de toon van je stem, nog meer zelfs : aan de sterkte van je adem wisten we wat je wilde zeggen !! DAN verstonden we je ! Maar nu ... nu je zelf kan spreken, nu je het zelf kan uitleggen, nu zouden we je niet meer verstaan !!! Wiens fout is het dan ?! Zeg het : wiens fout is dat !
Griet : (inmiddels bij haar man, hand op zijn schouder ; Willy heeft die hand gegrepen) Willy, kom, jaag je niet op ! ... (Nu bij Ilse, die snikkend op midscène staat, rug naar publiek) Vooruit, Ilse : gâ tennissen. En laat pa ook doen wat hij wil doen. En breng straks Jo eens mee naar hier ...

(Ilse vliegt haar moeder rond de hals en gaat dan snikkend-blij langs voordeur buiten)

Griet : (weer naar Willy) ZIJ moest je ZO niet antwoorden, maar jij bent ook niet eerlijk geweest !

Willy : Het kan eens tot hiér zitten !

Griet : Ja !! Maar dat wil niet zeggen dat je de tijd moet achteruit zetten ! Een meisje van 17 jaar måg gaan tennissen en een meisje van 17 jaar måg gaan tennissen met een mannelijke partner ...

Willy : ... met haar gat bloot !

Griet : (komt op Willy's schoot zitten) IK was 18 jaar toen je mij ...

Willy : Dat was hetzelfde niet !!

Griet : Ah ???

Willy : Ik was verantwoordelijk voor wat ik deed !

Griet : Hoho ! (rechtspringend en Willy imiterend) Verantwoordelijk !! Grietje, ben je kwaad voor dat van gisteravond ?? ... Ik weet het, Grietje, ik heb me laten gaan ... Grietje, 't zal niet meer gebeuren ... Je begrijpt dat toch, Grietje ... : ik was niet verantwoordelijk voor wat ik deed ...

Willy : (Griet is erin geslaagd zijn slecht humeur te breken ; hij trekt haar weer op zijn schoot) Hahaha ! Jij potdorie ! Een paardegeheugen heb jij ! .... Maar dat van mijn gehandicapten : dat was toch lelijk van haar ...

Griet : Juist. Daarom heb ik haar ook buitengekregen. (Uit veranda zijn Bert en Dora zichtbaar) Trouwens, je weet toch dat ik daarin volledig achter jou sta !!

Willy : (met een kus) Schat !

Bert : Ola, 't is hier goed aan, precies !

Dora : Zorg maar dat het niet overloopt !

Griet : (weg van schoot) Mens, als je bijna twintig jaar getrouwd bent, zal het nog zo vlug niet overlopen !!

Willy : Vooruit, toe, kom binnen, voor ze nog andere leugens gaat vertellen !

Bert : (is een echte lolbroek) Zeg, ken je die al : weet jij waarom je in Afrika na 8 uur niet meer in het oerwoud mag lopen ? Hahaha ! Omdat er dan olifanten uit de bomen vallen ! Hahaha !!

Griet : Een flauwe, hee Bert !

Bert : Juist ! Maar ken je die al van die platte slang ? Wel, die was na 8 uur nog in het oerwoud geweest !! (algemeen gelach)

Griet : Zeg, platte slang, wat mag ik je inschenken ? Een apéritiefje ?

Bert : (op uurwerk kijkend) Om tien uur 's voormiddags ? Maar kom, wie weet wat er op twee uur allemaal kan gebeuren, zei de kattin, en tegen 's middags was ze in verwachting ! Giet mij maar een porto uit, Griet !

Griet : Dora ?

Dora : Hetzelfde van jou, zeker, Griet ?

Griet : Dus koffie. Hij staat klaar.

Dora : Ja, mens. Voor ons is het ochtend ! Maar voor die mannen is het al middag ! (Griet links af)

Bert : 't Is middag, zei de Begijn ! Ik moet nog tot vanavond wachten om geen maagd meer te zijn !

Dora : Och, toe, zwijg, oude zot !

Bert : Okay. Juist. Zeg jij het eens, Willy : hoever staan we ?

Willy : Hoever staan WIJ ?

Bert : Luister eens, makker. Mijn Dora is veertien dagen geleden naar huis gekomen na een "babbelke" met je Griet. Zo'n babbelke van een tweetal uurtjes, je kent dat ! Ik ben dus op de hoogte van je werk !

Willy : (Lief tot Griet die binnenkomt en inschenkt) Babbelkousje !

Bert : Ik zal maar met de deur in huis vallen : als je ons kunt gebruiken, doen we mee !

Willy : 't Is niet waar, hee Bert ?!

Bert : Toch wel ! Maar dan moet ik hier van het eerste tot het laatste woord op ge hoogte zijn !

Griet : Dat zijn nog eens geburen !

Dora : Zwijg, mens, maak hem niet zotter dan hij al is !

Bert : Ik geloof dat ik zot word, zei de Hollander, en hij legde een frank in de offerschaal !

Willy : Wil je écht meedoen ?

Bert : Geef maar katoen. Ik luister.

Willy : Je weet wat er met mijn vader zaliger gebeurd is, toen hij zo oud was als ik nu ben ?

Dora : Dat accident ?

Willy : Inderdaad. Gans zijn leven een vent geweest, van niets bang ! Zijn werk : kabels bevestigen aan die hoge pilonen van de elektriciteit. Alsof ze met een fiets in de lucht zweven ! Nooit iets voorgehad. Tot wanneer - op de begane grond nota bene - bij het lossen van een nieuwe rol kabel ... Een foutje van de kraanman. Vader zijn been geplet ....

Dora : Is dat zo gebeurd ? Ik heb dat nooit durven vragen ...

Willy : Ik weet het. En dat is soms een fout. Als iemand zijn voet gebroken heeft, staan we in de rij om te vragen : "Hoe is dat gebeurd ? Hoe heb je dat voorgehad ?" Maar bij een gehandicapte : ons omkeren, de andere kant opkijken en in alle talen zwijgen !

Bert : Ik ben nog niet mee, hoor, Willy ...

Willy : Wacht. 't Vervolg natuurlijk : amputatie. Rolstoel. Soms eens krukken. Enfin, je hebt hem zo gekend, nietwaar ? Gelukkig had hij daar een droom van een vrouw.

Griet : Echt waar. Dat was toch een engel !

Willy : 't Was niet voor niks dat ze op twee maanden tijd alletwee wegwaren. Mijn moeder heeft hem nog dertig jaar verzorgd. Ze kon gewoon niet leven zonder hem. Toen hij ging - tja, sommigen zeggen wel dat hij zonder dat accident 100 jaar ging worden, maar dat had er niets mee te maken - ... toen hij ging (nu erg bewogen), heeft ze nog twee maanden alle dagen die krukken zitten bekijken. Ik zag haar zo achteruit gaan. En op een morgen ... Voor ik naar mijn werk reed, wipte ik eerst nog altijd even binnen ; ze had mij een sleutel van haar huis gegeven ... Ze lag op de grond, met die krukken als een kind tegen haar borst gekoesterd....

(Even stilte)

Dora : Daarover ... daarover heb jij ons bijna nooit iets verteld. En ze zijn alletwee bijna vijf jaar gestorven ...

Griet : Dat had zijn reden. Je gaat straks begrijpen waarom we eerst op onszelf sommige zaken moesten uitmaken.

Bert : (tot Griet) Dus : tegen Dora heb je ook nog niet alles verteld ?

Griet : Wat Willy nu gaat vertellen, weten er nog bitter weinig. Maar mensen als jullie, die hun hulp zo spontaan komen aanbieden en die we kennen als twee goede geburen, moeten alles weten. Trouwens, voor mijn part moet nu iedereen ...

Willy : Halt, schat ! Niet te ylug ! ... Waar wij niets, maar dan ook niets van afwisten, was de financiële situatie van ons vader en moeder. Ja, na dat accident hadden wij wel eens gevraagd of ze verder konden, maar voor de rest ... Wat bleek er nu ? In tegenstelling tot wat sommige bedrijven doen als ze zware werkongevallen voorhebben, heeft die maatschappij ons vader niét afgeschreven ! 'k Zou zeggen : integendeel ! Maar daar wisten wij allemaal niets van ! Ja, als wij naar huis gingen, zagen wij ons vader soms bezig met plans en zo, maar ja ...

Bert : Thuiswerk ?

Willy : Voilà ! Ze hebben hem - wegens zijn grote ervaring - overgeheveld naar het planbureau. Hij werkte mogelijke plaatsingen uit. Resultaat : inbegrepen die premie van het werkongeval : ons vader had een spaarpot ! Dat was een maatschappij die ze de gouden médaille van de menselijkheid moesten geven. Dat was nu eens een voorbeeld van re-integratie. Mijn vader kon dus, financieel althans, blijven leven als een gewoon valide. Maar je kan nog altijd niet mee, zeker ?

Bert : Griet, mens, ik heb dorst gekregen van alteratie !

Dora : En was het daarvan niet, dan was het van iets anders, hoor Griet !

Griet : (inschenkend) Wacht, als je zo vlug dorst krijgt, zal het straks nog verslechteren, hee, schat ?! (tot Willy)

Willy : Wat had die fijne gedaan ? Tja, hij zal het mij wel niet kwalijk nemen dat ik hem voor één keer "een fijne" noem ! Via Tienieke, je weet wel : die verpleegster die één keer in de week bij hem kwam ...

Dora : Tienieke ? Is dat die dochter van Léonie ?

Griet : Ja. Léonie, ook een verpleegster. Zij verzorgde hem in het begin en Tienieke heeft haar moeder opgevolgd...

Willy : Via Tienieke heeft hij in 't geheim contact gezocht met een notaris. En hij heeft daar een en ander laten regelen. Na de dood van ons vader en moeder, stelt die notaris mij in het bezit van een brief. Ik viel uit de lucht, toen ik die vent hier zag binnen komen. Griet, neem die brief eens en lees jij hem voor, want ... 't kropt nogal gemakkelijk bij mij. (Griet naar kastlade) Zie, nu moet je luisteren ! Want je weet : mijn vader was een komiek, hee ! Dat accident heeft hem wel geen deugd gedaan, maar toch ...

Griet : (samen met Willy erg bewogen) Willy, mijn jongen. Gisteren ben ik er zeventig geworden....

Willy : Dat was dus een half jaar voor zijn dood ...

Griet : Gisteren ben ik er zeventig geworden. Toen ik dertig jaar geleden haasje-over speelde met die kabelrol, heb ik gebeden om nog dertig minuten te mogen leven. Het zijn dus dertig jaar geworden. Maar ik geloof dat ik binnenkort toch nog eens ga zweven. Niet op mijn draagfiets aan de pilonen, maar nog een eindje hoger. Maar eerst moet ik nog wat kwijt. Je zal deze brief pas krijgen, als wij beiden al ver boven de pilonen zitten, dus zal je je wel afvragen : waarom hebben pa en ma dit alles niet gezegd in plaats van geschreven ? Het antwoord is eenvoudig : omdat ik ga klagen ! En ik weet : had ik moeten klagen, terwijl ma en ik in leven waren, dan had jij al het mogelijke en zelfs onmogelijke gedaan om mijn grilletjes in te willigen. Je zou er jezelf voor tekort gedaan hebben. Maar daarover straks meer. Luister eens even wat er met je pa gebeurd is nà het accident ...

Willy : Ja. Dus nu vertelt hij alles wat jullie al weten : die prachtige geste van de maatschappij, zijn thuiswerk, enzovoort. Sla dat maar over, Griet. Lees eens verder vanaf "mijn klaaglied" of zoiets ...

Griet : Ja, hier : "maar nu mijn klaaglied" ...

Willy : Ja, dat is het. Lees maar.

Griet : Maar nu mijn klaaglied. Je weet misschien nog dat je pa en je ma voor het accident bij veel betrokken waren. Waar er iets te beleven viel, waren we bij. Nadat ik thuis was uit het ziekenhuis, was alles plots anders. Sommige vrienden kwamen nog en probeerden mij weer in de organisatie te krijgen. Ik weigerde dat niet. Maar kijk, wat ondervond ik ? Op talrijke plaatsen scheen de toegang gebarricadeerd. Gebarricadeerd door opstappen, trappen en noem maar op. En ik kan geloven dat je dit misschien niet begrijpt of zelfs een détail vindt. Maar na een tijd kan je je niet van de indruk ontdoen : een anders-valide is hier niet gewenst ! Hier is geen plaats voor hem !

Willy : De rest is gauw verteld. Vader bezorgt mij in de brief een lijst van 10 gebouwen, meestal staatseigendommen, maar ook enkele van de privé, waarbij hij ondervond dat de figuurlijke drempel voor een anders-valide ook een letterlijke drempel is. Op de bank kon ik een bedrag afhalen. De helft was voor ons. De andere helft was voor "het doel". Denk nu ook weer niet dat het om een reuze-kapitaal ging !

Griet : De opdracht is dus zo eenvoudig als hij ingewikkeld is : plannen uitvoeren én uitwerken om die gebouwen voor iedereen toegankelijk te maken ...

Bert : (vol ongelovige bewondering) Dat noemt men een straf verhaal ! Mensen, mensen ! Maar ... een ogenblikje, Willy. Er is mij één en ander niet duidelijk. Je hebt dat geld. Goed. En je moet het besteden aan het doel dat je vader zich stelde. Goed. Maar dat toegankelijk maken van die gebouwen kan toch ook gebeuren door een eenvoudige brief aan de betrokken instanties. ZIJ zullen het dan toch doen ?!

Griet : Bert, je bent een droom van een vent, maar nét zo naïef als Willy en ik waren. Wij kunnen je een adres opnoemen, waar enkel en alleen twee lange drempels moeten vervangen worden door een betonhelling. We gingen het langs onze neus weg eens vragen. Het was alsof we uitschot en bandieten waren. Zo'n antwoord kregen we !

Willy : Ik schrééf naar een officiële instantie ! Ik ga ze niet nader noemen. Na een week ... : een droom van een antwoord ! Dat mijn voorstel zeer interessant was en dat ze de zaak gingen bekijken. 't Is nu twee jaar geleden : ze zijn ze nog aan 't bekijken !

Dora : Er is dus maar één middel ?

Willy : Eén middel ! Geachte heren, dit en dat zou ik willen veranderen OP MIJN KOSTEN ! Hier is het bestek van een aannemer. Måg ik dat doen ? En dan is het nog niet goed hoor ! "Die vent is gek, zeker ? Wat is die van plan ? Wat zit daar achter ?" ...

Dora : Ja, nu eerlijk ... Niet kwaad worden, Willy, maar mannen met een hart als het jouwe, worden uilen genoemd ! Bon. Ter zake. Hoever sta je ? Tenslotte komen we onze hulp aanbieden.

Willy : Het papieren gedoe, aanvragen en al die rommel, is Tieneker haar domein. Dat kan ze niet alleen blijven doen. Dat is één. Wat de technische kant betreft : enkele plans zijn klaar. Kom je even mee kijken naar mijn bureau, Bert ?

Bert : (samen met Willy uit zetel en links weggaande) Hola, je bent al zover ?! " Ik ben pas begonnen, 'k heb bijna gedaan ", zei de doordrijver ! (af)

Dora : Ik dacht dat je mij voor 14 dagen veel verteld had, maar dat is nog wat anders !

Griet : Hm. En zo is Willy dan : alles begint nu te lopen, zoetjes aan, maar nu zou het van hem plots allemaal moeten vliegen. Hij kan soms onuitstaanbaar lopen ! En hij neemt ook te weinig contact met anderen. Ik was meer voor een VZW, maar neen : dat ging teveel rompslomp meebrengen. 't Is nu beter : hij zit er zelf mee !! En dan die last met ons Ilse ...

Dora : Met Ilse ?

Griet : Je weet dat ze voor verpleegster leert. Nu zou je kunnen verwachten dat ze honderd procent achter de initiatieven van haar vader staat. Vergeet het maar ! "Er zijn andere noden om te lenigen", zegt ze. "In het buitenland zijn er mensen die lijden", zegt ze. "Hier zijn het allemaal luxe-paarden". Dat moet ze dan precies tegen Willy zeggen!!

Dora : En zou ze het doen : het buitenland ?

Griet : Zeker van zijn ! En, alhoewel ik er geweldig schrik voor heb, vind ik het prachtig van haar. Maar ik kan niet verdragen dat ze hier met een paardebril rondloopt ! En ik bedwing mezelf nog ... 't Is nog een kind, denk ik soms. Maar Willy ...

Dora : Troost je, mens. Tijd zal raad brengen. En op een jaar kan ze soms veel veranderen ! (Er wordt gebeld) Ga maar, Griet, wij gaan zo dadelijk toch weg.

Griet : (naar ingang achteraan rechts) Mijnheer ... ?

Verslijcken : (kruiperig burgermannetje, brilletje op neus, vertoont bepaalde zenuwtrekjes om mond) Verslijcken is de naam, mevrouw. Jules Verslijcken. Ik veronderstel dat ik de eer heb met mevrouw Rommen ?